

slag, der var forelagt i Fjor, at de overbebyrdede Kommuner under visse Omstændigheder kunde erhøle Tilskud af Amtsfattiggassen, eventuelt af Amtsrepartitionsfonden. Denne Bestemmelse er udgaaet af dette Forslag, og dette anser jeg for et Tilbagekridt. Jeg finder, at det vilde være meget heldigt, om en saadan Bestemmelse ogsaa kunde blive optagen i dette Forslag; thi det er en Selvfølge, at der er mange Kommuner, som fra gammel Tid under Lidernes Tryk have faaet en overordentlig stor Fattigbyrde, og det vilde være uretfærdigt, om de skulde vedblive at bære den, medens maasse en Kommune ved Siden af, som har været mere heldig stillet, kan være tilbels fritagen for at bære nogen Fattigbyrde. Der kan være Kommuner, som støde op til hinanden, hvor der i den ene er blevet lignet 5 Gange Isaa store Bidrag til Fattigvæsenet som i den anden. Der kan jo være mange Marsager til, at en saadan Forskjellighed i Byrderne kan være til Stede. Jeg sætter f. Ex., at der i en Kommune findes et Par Herregaarde, hvilket jo altid samler en Del Folk, og derved kommer der jo lidt en Del Fattigbyrde paa Kommunen; men naar det nu træffer sig saaledes, at Gierne af disse Gaarde ikke bo i Kommunen, komme de ikke til at svare nogen Formueskat til Kommunen, og derved gaar Kommunen glip af det Bidrag, den derfor burde have, medens den faar en overordentlig stor Byrde gennem Forsørgelsen af de Folk, som fra disse Gaarde komme paa Fattigvæsenet. Noget Saadant kunde ganske vist udjævnes ved en mellekommunal Bestatningslov, hvis en saadan kunde forelægges; men jeg tror ogsaa, at det burde udjævnes en Del derved, at de overbebyrdede Kommuner i visse Tilfælde fik Tilskud af Amtet. Byrden vilde derved blive mere ligelig fordelt, uden at der er nogen Fare forbunden dermed. — Hermed skal jeg slutte disse Udtalelser. Der er jo mange ærede Lædere, som have udtalt sig om dette Lovforslag, og de have anført, hvad jeg videre kunde have at sige, saa at jeg ikke skal opholde det ærede Thing længere, men blot udtale, at jeg ligesom andre Medlemmer haaber, at vi skulde komme til en Overenskomst i denne Sag, til en heldig Ordning af dette Forhold, og med Omstet herom skal jeg slutte.

G. Petersen: Jeg har glædet mig over at høre de Udtalelser, der ere fremkomne med Hensyn til § 12; thi om jeg end anser den for i Principet at være rigtig, tror jeg dog, at den saa at sige er uigjennemførlig i Praxis og vil volde en hel Del Ubegagelighed, navnlig i Familienlivet. Naar den ærede Indenrigsminister i sit Forsvar for den yttrede, at dette Bud kun vilde ramme dem, der vare tilstrækkelig rige, ligger deri for mig allerede en Anthynding af, at det kan være meget stærk Tvivl underkastet, hvem der kan betegnes

som tilstrækkelig rig og hvem ikke. Jeg vil derfor meget anbefale, at man ikke vedtager denne Paragraph. Det er ganske vist, at man har Exempler, og det endda ikke saa faa Exempler paa, at det inderlige og kjærlige Forhold, som skulde være tilstede, ikke findes selv blandt Personer, som have tilstrækkelig Raad til at forsørge dem, de ere moralsk forpligtede til at forsørge; men jeg tror, at man snarere maa overlade saadanne Personer til den offentlige Foragt istedetfor at sætte bestemte Regler i saa Henseende. Jeg skal hermed forlade dette Punkt. — Det er blevet forsvaret, at Opholds kommunen skulde være Forsørgelsesstedet; men jeg tror, at dette er en farlig Sag, og det har glædet mig at høre, at ogsaa en stor Del Lædere har udtalt sig derimod. En af de Grunde, jeg har imod, at Opholds kommunen skulde være den, der forsørge den Trængende, er den, at man paa den Maade sætter en Slags Præmie for den mindre heldige Forsørgelse, idet de Kommuner, som forsørge paa en god Maade, meget let derved ville blive overbebyrdede. De, der trænge til Forsørgelse, ville søge at komme bort fra de Steder, hvor de vilde blive strengt behandlede, for at henvende sig til de Kommuner, hvor de vide, at de faae det godt. Det er denne Frygt, jeg nærer med Hensyn til Fasttættelsen af Opholdsstedet som Forsørgelsessted, og den samme Frygt nærer jeg for Fasttættelsen af, at et altfor kort Ophold skal give Forsørgelsesret. Det glædede mig, at det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) udtalte sig imod den Anskuelse, der er gjort gjældende om, at der i saa Henseende skulde være en Kamp in mellem Land og By. Jeg kan heller ikke betragte Forholdet saaledes. Man maa ikke glemme, at Landet efterhaanden bliver mere og mere befolket. Fabriker, Teglværker, Skibsbyggerier o. s. v. opstaa ude omkring paa Landet og forpge derved Arbejderbefolkningen i ikke ubetydelig Grad, lige som ogsaa Sernveiene gjøre det Samme. Udfskillige Landsbyers store Næthed ved Kjøbstæderne medfører ogsaa, at en Del af Bybefolkningen bor paa Landet istedetfor i Kjøbstæderne. Saaledes har Svendborg kun to Minuters Gang til en Landsby og ikke saa Arbejdere bo derude. Jeg skal endvidere nævne Amager som et Sted, hvor Arbejderbefolkningen vist er meget talrig, medens de, som ere Fabrikkerne, ikke skatte eller skylde det Allermindste til Kommunen derude. (Udfrydelse.)

Formanden: Jeg maa bede ærede Medlemmer om ikke at føre forstyrrende Samtaler.

G. Petersen: Derimod kunde jeg snarere være tilbøjelig til at gaae noget længere op med Hensyn til Forsørgelsesrettens Erhvervelse end til 5 Mar. Jeg mener, at hele dette Spørgsmaal kun er begrundet paa Bestræbelsen for at faae